

Amoyab.

Discription

ad

Ms

T. 0.246.

LVCII VI=

GILII IESVRBII AEGLO.

GA HAGNON, UTILIS

simul & iucunda.

EXORATIONE C. IN FVNERE M.

Varia ille fortuna iactatus & durissimis
cum casibus conflictatus & multiplicibus
exagitatus aduersationibus, id omnino
praestitit, ut neq; ad Deum RE-
LIGIONEM, neq; ad homines
IVSTITIAM usolauerit
VNQVAM.

PETASILLVS ET
VANNIOLVS.

Pet. **H**ic etiam cecinit, niueas per prata bidentes
Hæc Hagnon egit, fontisq; hac lauit in unda **Lu**
Van. Ah, ah, quin lachrymem nequeo Petasille, Videre **ther**
Nunc infoelices silvas, deformia rura
Lumine quis possit sicco? dum uiueret Hagnon
Foelices nuper silvas, formosaq; rura.
Tempore quo unanimi Pastorum uoce caneneum
Pan solus Deus est, Deus est, nemus omne sonabat, **Chri**
Et Cithysi pecudes carpebant pabula, frondes **stus**
Ac densas inter captabant frigus & umbras.
Non his auditur iam fistula montibus ulla,
Et uel cuncta tenent tribuli, lappæq; tenaces,
Vel lapis obducit nudus uel pascua iuncus.
En ipse hic largis fons olim argenteus undis
Collapsus, latices nullos sitientibus agnis
Pocula non ægris Pastoribus ulla ministrat
Pet. Hoc est Vanniolo hoc, quod dicere sæpe solebat,
Vallibus his teneros Hagnon dum pasceret agnos:
Errate irriguas, iam nunc errate per herbas,
Dum licet o pecudes, pecudes mea maxima cura:
Non uobis (certum est) pastore Hagnone, cruentus
Aut lupus insidias unquam meditabitur, ipsas
Aut insueta graueis tentabunt pabula fœtas.
Hoc mihi dum calamos Pan istos traderet ipse
Promisit, magni non fallunt carmina Panis
Van. Quid? quæ Leucoreis cantabat montibus? o uos
Cogite Pastores pecudes, nigrescit ab Austro
Cœlum, precipitans iam iam ruet horrida grando.
Quam uereor late fata læta, boumq; labores
Ne fera tempestas sternat, ne pabula rota
Proterat, ut nullus his ultra possit in agris
Pascere ut ante greges, deductum dicere carmen.
Ah ua.

Pet. Ah uates nobis uerus nimium extitit Hagnon
 Optimus, extinctum quem uix sua turba sepulchro
 Condiderat, tumuloq; pias defleuerat umbras:
 Cum fulmenq; Iouis sonitumq; imitantis Olympi
 Salmonei iussu, prope cui Tiberina fluenta Pap
 Mille greges errant rafa ceruice luporum,
 Instructo nostros descendit milite in agros
 Heu Damon, Damon, de quo nil tale timeres. C:
 Disiecitq; ouium caulas, campisq; fugauit
 Pastores, liquidisq; immisit fontibus apros.
 Quinetiam monstrum, contraria numina Pani, Inte
 Horrenda facie monstrū, horrendo ore Chimgram rim.
 Adducens, Mopsū, quo non sapientior alter, Elec
 Fortior aut teneras ouium defendere caulas,
 Abstraxit loris post tergum brachia uinctum.
Van. Et fuerunt aliqua tamen hæc ratione ferenda,
 At cum Salmoneo pastorum plurima turba
 Quod facit, atq; occulte herbas & pinguia rura
 Inficit, o quis non doleat? uitare Sichæi Sidē
 Pascua oues poterant, Tyrijs qui nuper ab oris
 Adueniens sparsit Campis aconita professus
 Salmonei seruum: sed amicti Mœonis alba
 Veste quis infidias caueat fraudesq; promethi?
 Quid dicā, sibi quod Corydon quoq; somnia fingit Cā:
 VANA, notis fagis quæ incidit grandibus, ipsum
 Et secum affirmat per uisum Hagnona locutum,
 Ingentes nugas magno conamine uoluit?
 Scilicet ac doctum tentat corrumpere Amyntam. Ph:
 O Corydon, Corydon, quæ te dementia cepit?
 Semiputata tibi frondosa uitis in ulmo est.
 Quin tu aliquid saltem potius, quorū indiget usus,
 Aut Ionas curas uites, aut attica mella.
 Tu nimiū quoq; Amynta paues, nec respicis illud
 Prouidus ut Pan curet oues ouiumq; Magistros.
 Quid tibi nunc cœlo delapsus diceret Hagnon,
 Quod pavidus stulto nimium credis Corydoni?
 Somnia

Somnia quodq; tua & Corydonis seria censes
Pet. Rusticus est Corydon, nec somnia curat ouile,
Dulcia quod tantum cupide audit carmina Panis
Hæc quoq; prædixit senior, dum forte faburno,
Nam recolo, iuncis & lento uimine textit
Fiscellam : cerno pueri, cerno affore tempus,
Cum quæ Pastorum colit & nunc turba ueretur
Hagnona, hos agros, multo & purgata labore
Sentibus ac spinis paliuri, deseret arua,
Atq; suas pecudes in pascua noxia ducet,
Tantum quo possit calamos, artemq; canendi
Ostentare rudes inter : tunc omne sonabit
Versu incomposito arbuſtum, passimq; fugabunt
Montibus & siluis pastoria sibila nymphas.

Jan. Hercinijs aliquot Melibæus uallibus agnos amfâ:
Pascit adhuc, Mopsus moriens quos tradidit, ille
Hagnonis sequitur constans uestigia solus
Panaq; concelebrat calamis & uoce, sed annis
Est grauior, quem si rapiens quoq; tristia fata,

Pet. Quid tandem his terris credis Petasille futurum?
Nil mens nostra boni quidq; augurat, et mihi nuper
Nescio quid stimon quendam cecinisse Menalcam
Rettulit, o iubeas diuum Pan maxime, terris
Quod procul a nostris trans pontum ferre procellas
Jan. Sic superet longum, & Mopsi per facta beati
Pulcher eat Daphnis, Daphnis quem pectore toto
Ardes, dic carmen nobis Petasille Menalcæ.

Si meminisse potes, quo tecum Pana precemur
Pet. Et memini, & carmen non est ignobile, sed iam
Cogere nos pabulis pecudes, numerumq; referre
Admonet obliquo procedens uesper Olympo.
Cras simulac cælo noctis decesserit umbra,
Hic aderis, ueniet mecum formosus Iolas,
Tum melius tibi & hæc, atq; his quoq; plura ca-

(nemus.

FINIS.

AB 101963 (1)

ULB Halle

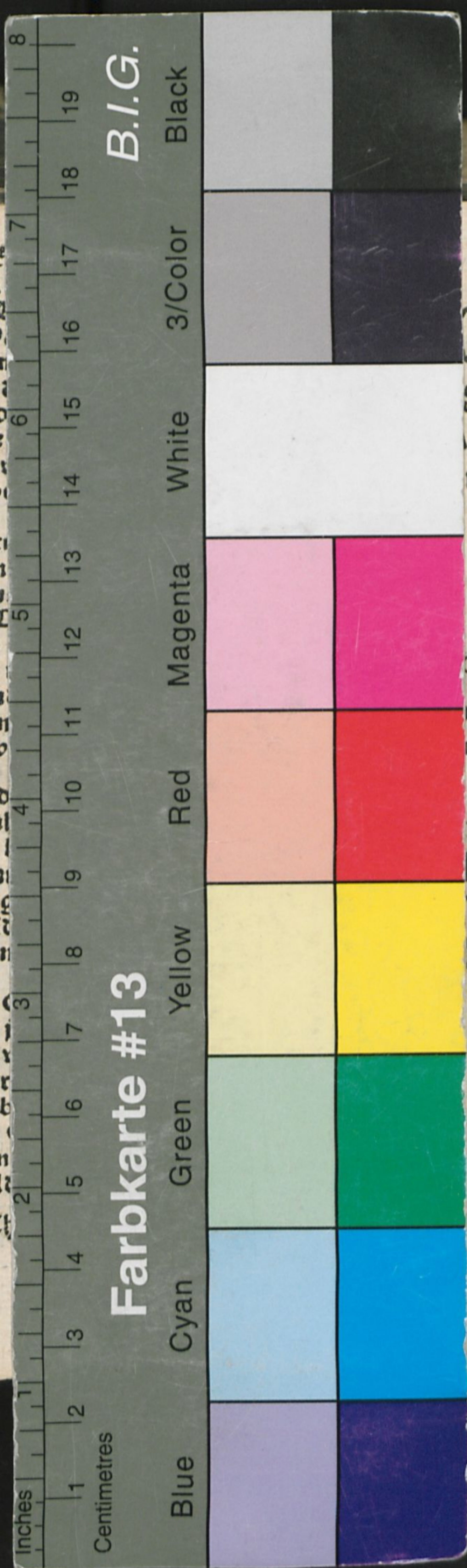
3

003 924 378

171 → 172

CII VI=

SVRBII AEGLO
GNON, UTILIS
ul & iucunda.

ONE C. IN FVNERE M
ortuna iactatus & durissimis
onflictatus & multiplicibus
ersationibus, id omnino
neq; ad Deum RE
EM, neq; ad homines
TIAM usolauerit
NQVAM.